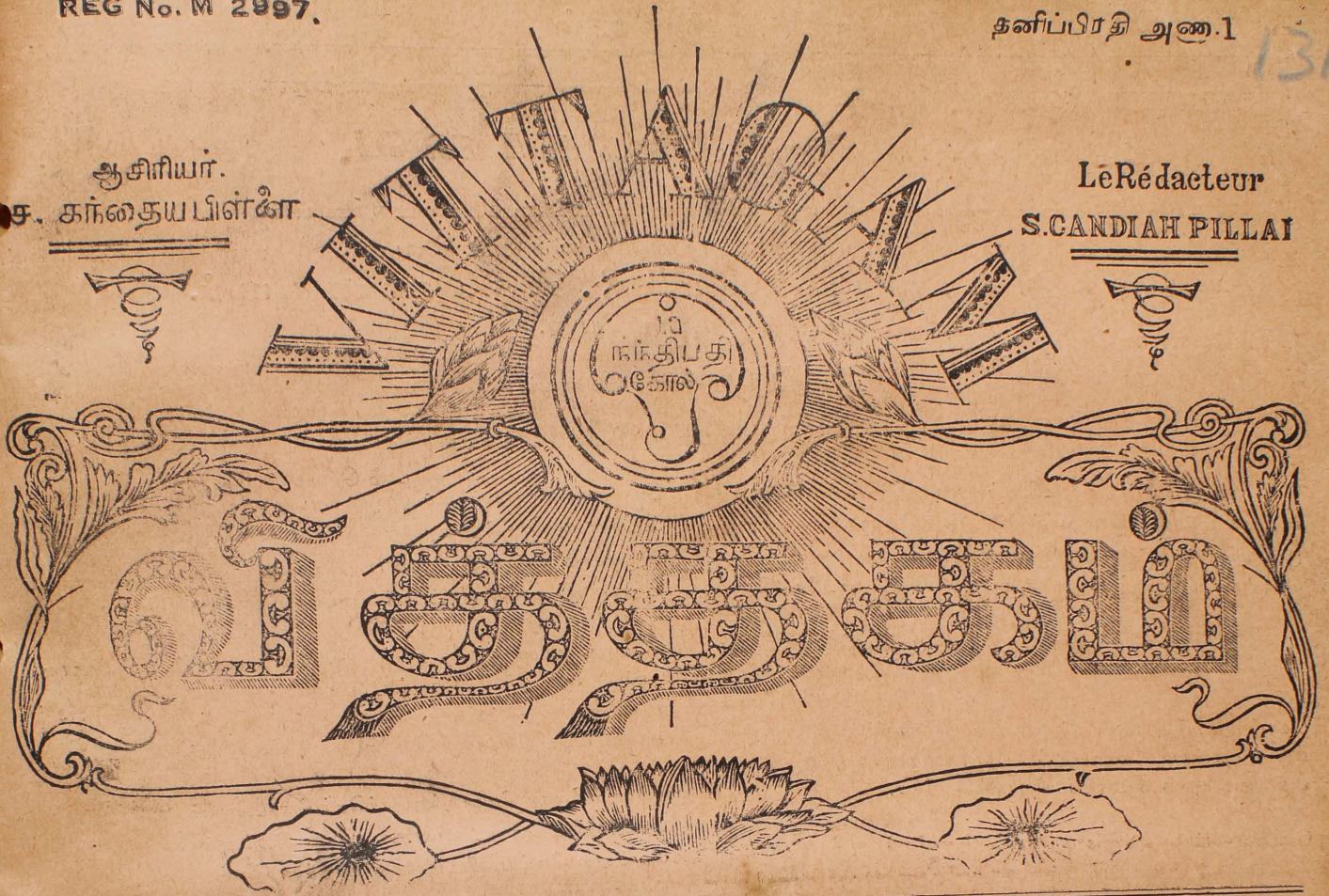

ஆசிரியர்.

ச. கந்தையபிள்ளை

Le Rédacteur

S. CANDIAH PILLAI

ஒரு செந்தமிழ் வாரப் பத்திரிகை.

VOL. III

புதுவை, தாது னுல புரட்டர்சி மீ ககூ உ (1-10-36) No. 42.

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம்.

ஆ னூராவுழி தருவானன் றிருவர்தேர்ந் துணரா
வா னூரான்வையகத்தான் வாழ்த்துவார்மனத்துளான்
தே னூரான்செங்காட்டங் குடியான் சிற்றம்பலத்தான்
கா னூரான்கழுமலத்தான்கணபதிச்சரத்தானே.

செடி நுகருஞ்சமணர்களுஞ்சீவரச்சாக்கியரும்
படி நுகராதயருழ்ப்பார்க்கருளாதபண்பினுன்
பொடி நுகருஞ்சிறுத்தொண்டர்க்கருள் செய்யும்பொரு
[ட்டாகக்
கடி நகராய்வீற்றிருந்தான்கணபதிச்சரத்தானே.

ஒரு துறைக் கோவை.

யாழ்ப்பாணம் புன்னுலைக்கட்டுவன்.
வித்துவான் பிரம்மபூர். சி. கணேசையர்.
அவர்கள் எழுதியது.

(தொகுதி 3. 32-ம் வாரத் தொடர்ச்சி.)

[பதிப்புரிமை கட்டுரை ஆசிரியர்க்கே உரியது]

கொத்தூர் குழலியர் கண்டமொப் பாவெழில் கொண்டமுத்தி
னத்தூர் கரந்தை ரகுநா யகன்செம்பி நாட்டுவரை
முத்தூர் மருப்பிற் கருவிளம் காணின் முளரிமல
ரொத்தூர் மதிமுத்தீருமைக் கார்வெற் புலகென்பரே.

நத்து—சங்கு. முத்தூர் மருப்பு—முத்துப் பரந்தள்ள
யானைக் கோடுபோன்ற முலை. இன்—உவமை கருதி
வந்தது. கருவிளம்—கரு விளம்பூப்போன்ற கண். யானைக்
கோட்டைப் போலக் கருவிளத்தையுங் கண்டாற் குறிஞ்சி
நிலம் என்பர் என்பதுந் தோன்றிற்று. குறிஞ்சியை
மைவரை யுலக மென்பர் தொல்காப்பியர்.

தொடைகாட்டும் பூங்குழ லார்நடை போலிளந் தூவியன்ன
நடைகாட்டும் வைகையம் பூந்துறை யான்ரகு நாதன்வெற்பி
லடைகாட்டு நூல்வெற் பிளமுலை காட்டு யிளங்கொடியீர்
படைகாட்டு மைவிழி கண்டிரைப் பேனிப் படியென்னவே.

இடை, தூலைக் காட்டும். முலை, மலையைக் காட்டும்.
மை விழியையுங் கண்டு இத் தன்மை யென்று சொல்
வேன். ஆதலால் விழியைக் காட்டும் என்பது எஞ்சி
நின்றது. இப்படி—(உவமை) இத் தன்மை என்று. படை
காட்டும் மைவிழி என்புழிப் படை அடை மாத்திரையாய்
நின்றது.

பூவளர் வாவிக்க மலமும் வீதியும் பொன்மனையு
மாவளர் தேவைப் பதிரகு நாதன் மணிவரைமேற்
கோவளர் தானத் தினங்கன்று சேர்நை குறித்தமைத்தீர்
காவளர் பூவைக் கரசுமைப் போலெவர் காணிக்கே.

மா என்பதற்கு முறையே வண்டும் குதிரையும்
இலக்குமியும் என்று பொருள் கொள்க. கோ—பசு, கண்.
கன்று—பசுக் கன்று. வளையல் சேர்கை—கன்று சேர்தல்,
வளையல் சேர்ந்த கை. பூவைக் கரசு—இலக்குமிக்கு
நாயகன். பெண்களுக்குத் தலைவி. பசு வளருகின்ற தானத்
லை பசுவினமும் அவற்றின் கன்றும் சேர்ந்திருத்தலைக்
குறித்து அவற்றைக் கோவர்த்தன கிரியைக் குடையாகக்
கொண்டு பாதுகாத்தீர். காத்தற் றொழில் மிக்க கண்ணன்
உம்மைப் போல் வேறு யார்? என்பதும் தோன்றிற்று.

அறங்காவல் கொண்ட மனுமுறை யாலணி நாவணுந்து
கறங்கா மணிமுன்றி லான்ரகு நாதன் கரந்தையன்னி
ருறங்காத வெங்கண் மதகரி பாயநெஞ் குடிருவிப்
புறங்காணி லார்பொறுப் பார்பிணை பாயப் பொறுக்கினுமே.

மனு முறையால் கறங்காதமணி எனவும், உறங்காத
கண் எனவும் இயைக்க. மான் பாயப்பொறுக்கினும்,
மதகரிபாய—அதன் கோடு நெஞ்சுருவிப் புறத்தே
காணப் பெறில், யார் பொறுப்பார் என்பதுந் தோன்றிற்று.

நங்காம தேனு வெணவந்த கார்செம்பி நாடனுயர்
செங்காவி யங்குடை யான்ரகு நாதன் சிலம்பின்மிக்க
வெங்காம வெய்ய விடாய்க்கிள நீர்தந்து வெவ்விடத்தை
யங்காம வல்லிநல் வீரமறைத் தீர்நன் றறிவுமக்கே.

இளநீர்—இளநீர் போன்ற முலை. விடம்—நஞ்சு
போன்ற கண். தொனி வெளிப்பட

நிலையேந்து மாளிகை மாளிகை மாதர்க ணெஞ்சமதிக்க
கலையேந்துந் தேவை ரகுநாதன் வெற்பில்வெங் கள்ளாவரிச்
சிலையேந்தும் வாணுந லீரங்கை யேந்துஞ் செயலிதென்றே
விலையேந்து மாணிக்க வள்ள மிக்கேவைத்து மெய்ம்மறத்தே.

நிலையுயர்ந்த மாளிகையும், அம்மாளிகையிலிருக்கும்
மகளிர் கண்ணும் நெஞ்சமும் முறையே சந்திர
கலையையும் மதித்தலையுடைய மாணி னிடல்பையும் அறி
வைத் தருகின்ற நூல்களையும் தாங்குகின்ற தேவை
என்க. கண்ணுக்கு மதிக்கும் கடலை யொத்த எனறும்
பொருள் கொள்ளலாம். மகரம் தொக்கு நின்றது. கள்—
வண்டு போன்ற கண். மாணிக்க வள்ளம்—மாணிக்க
வள்ளம் போன்ற முலை. வள்ளத்தை இங்கே வைத்துக்
கள்ளை ககையிலேந்தும் செயலாகிய தூண்டு என்னையோ
என்பதுந் தோன்றிற்று.

பொற்பிணை வேழம் புரவிவெள் ளோதும் பூவையர்தோ
ணற்பிணை மேவுங் கரந்தையர் கோன்ரகு நாதன்மணி
வெற்பிணை வாழ்வெம தென்றோ மறைத்து மைவேலைவளர்
கற்பிணை தோகை மயிலே வரைவளங் காட்டியதே.

உள் நாட்டிற்கு

வருட சந்தா ரூபா 3.

வெளி நாட்டிற்கு

வருட சந்தா ரூபா 4.

ஆசிரியர்:

யாழ்ப்பாணம்

தென்கோவை

ச. கந்தைய பிள்ளை

நமிழ்ப் பண்டிதர்,

சிலோன்.

RÉPUBLIQUE FRANÇAISE

LIBERTÉ—ÉGALITÉ—FRATERNITÉ

VITTAGAM

LE REDACTEUR

TENKOVAI

S. CANDIAH PILLAI

Tamil Pandit

Jaffna

CEYLON.

JOURNAL HEBDOMADAIRE PARAISSANT LE JEUDI

வித்தகம்

வியாழக்கிழமை தோறும் வெளிவருவது.

Bureau de la Direction:—
RUE D'AMBALATADOU AYER
MADAM, NO. 2,
Pondichéry.

நத்தம்போற் கேடு முளதாகுஞ் சாக்காமே
வித்தகர்க் கல்லா லரிது.

குறள்.

காரியாலயம்:—
அம்பலத்தாடு ஐயர் மடத்து வீதி,
நெம்பர் 2,
புதுவை.

VOL. III.

புதுவை, தாது ஐஸ் புரட்டாசி மீ ௧௬ ௨ (1-10-36)

NO. 42.

சுத்த சாதகம்

அடிசின் முன்னுரைக்குமறுகவையை
யருந்திகோலையினோக்கிக்

கடினமுமுறைப்புமிராசதமவையிற்
கழிந்திடும்புராத்தன முசன்

படிவுறுதமசென்றிருமையுமகற்றி
மாலையகாலையுமுதகற்றிக்

கடினவுச்சியிற்சத்துவகுணப்புசிப்பே
கைக்கொண்டுதினமருந்திமோல்.

இடம்பொருளேவன் முன்றையுமுடையோர்க்
கித்தகையுணவுறும்பந்த

இடம்பொருளேவன் முன்றையுமகன்றோர்க்
கித்தகையுணவுறுததனால்

திடம்பெறவூரினுச்சியிலேகித்
தருவருள்புசிப்பித்ததென்றே

விடம்பெறினுங்கைப்பெற்றதையருந்தில்
விமலமாய்நின்றிடுச்சித்தம்.

உ
திருவருள் துணை.

காலமுண் டாகவே காதல்சேய்
துய்மின் கருதரிய
ஞாலமுண் டானோடு நான்முகன்
வானவர் நண்ணரிய
ஆலமுண் டானெங்கள் பாண்டிப்
பிரான்றன் அடியவர்க்கு
மூலபண் டாரம் வழங்குகின்
றன்வந்து முந்தும்னே.
[திருவாசகம்]

வித்தகம்

புதுவை
தாது (ஸ்) புரட்டாசி மீகா உ

மூப்பு.

க்கம்” என்னும்
மத்தியகத ஸ்தான்
மாகிய அதி உந்த
மான தடத்தை
அடைந்து தன்னிலை முன்னிலை யாகிய
—ஈயாப்பிய வியாபகங்களாகிய
இருவகை நிலையையும் ஏற்றவாறு
உணர்ந்து ஒழுகி உய்தி யடைந்து,

அகில சீவர்களாகிய புன்மை அறி
வுடைய சிறியோர் யாவர்க்கும் பெரிய
ராய்,

தமது காலத்தவ ராகிய சங்கப்
புலவராலும் அரசனாலும் உயர்ந்தோர்
எனப் போற்றப் பட்டவராய்,

ஒப்புயர் வில்லாத் திப்பிய புகழோடு
வதிந்து நித்தியத்துவம் பெற்ற சித்தர்
பெருமானாகிய இடைக்காடர்,

“யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக விவ்
[வையகம்.]”

என எம் அண்ணல் திருமூலர்
பணித் தருளிய வாறு, அகில சீவர்கள்
மாட்டுப் பரிவு கொண்டு அருளிய

மூவடி முப்பது என்னும் அரிய
பெரிய சைவத் திரு மறையில் நான்
காவது அத்தியாயத்தில் நான்காம்
சூக்த மகுடமாகி மிளிர்வது “மூப்பு”
என்பது.

இதற்கு முந்திய சூக்த மகுட
மாகிய “அழகை” என்பது
“வித்தகம்” தொகுதி 3 இல. 40,
41 இல் ஷை சூக்தம் துதவிய வாற்றான்
ஒரு சிறிது விளக்கமுற உரைக்கப்
பட்டது.

ஈண்டு “மூப்பு” என்பதன் பெற்றி
ஒரு சிறிது விளக்கிக் கூறப்படும்.

களவொழுக்கப் பயில்வால் ஆக்க
முறும் அக்கினியானது தூல உறுப்புக்
களையும் தாதுக்களையும் தாக்கி வெது
ப்பிக் கபாலத்தில் இருக்கும் சிலைஷ்டம
வடிவமான மத்திஷ்கம் என்பதனை
இளக்குதலால்,

என்பின் உள்ளிருக்கும் மஜ்ஜையா
னது உருகிக்கிழ்நோக்கி நரம்புத்தாரை
வழியாய் விந்து எனும் நாமம் பெற்று
அழுக்கு நீங்கித் தூய்மை அடைதலே
—உடலுயிர் அசுத்த நிறை நீங்கி
அமல மடைதலே “அழகை எனப்
படும் எனவும்,

இத்தகைய அரிய பெரிய சாதகமே
தூலத்தின் மறத் தன்மையாகிய தடிப்
பை தடிப்பாகிய களிம்பை ஈர்க்கும்
கழுவாய் எனவும்,

இதுவே, குரு வருளால், சாதலைத்
தடுத்து நித்தியத்துவம் பெற முயலும்

பக்குவ சீவர்க்கு இன்றி யமையாத்
துணையாவது எனவும்,

தத்துவப் பெரியார் அருளிய மறை
தூல்களால் நிவிந்தி நெறிக்கு இன்றி
யமையாச் சாதனமாக விதந்து கூறப்
படும் அநாதியான உபதேச மாகிய
தொன் மொழியும் இதுவே எனவும்,

இவ் வாற்றால் இவ் அழுநகயானது
சீவர்கள் உய்வுக்கு இன்றி யமையாச்
சாதகமாய் இபற்கை முறையான்
அமைந்துள்ளது எனவும்,

“அழகை”

என்னும் மேலைச் சூக்தத்தால் கூறிப்
போந்த புலவர் பெருமான்,

இவ் அரிய பெரிய சாதகத்தால்
முத்தி வாயில் என்னும் அமல முதற்
படி கண்டு அகில சீவர்க்கும் முத்த
வராய் வதியும் மெய் படியார்
மாண்பினை

“மூப்பு”

என்னும் இச் சூக்தத்தால் கூறு
கின்றார் என அறிதற் பாற்று.

மூவடி முப்பது.

ஒழிபு. 4

மூப்பு—சூக்தம் 4

இருவகை யோர்வு மேற்றவா வுணர்வின்
சிறியோர் போற்றுஞ் சீர்த்தின் குை—
[மையின்
பரிவுமுனை யெழுதலின் பாத்திய பாலதே

என்பது சூக்தம்.

காமாட்சி பீடம் என்னும் உயரிய
தடத்தை அடைந்து அகில சீவர்க்கும்
மேலான சித்தர் என வதியும் மெய்யடி
யார் இயல்பு இன்னது என உணர்த்
துதல் துதலிற்று இச் சூக்தம் என்க.

மூப்பு என்றால் ஆண்டின் முதிர்்தல்
எனவும்,

அன்ன முதுமையானது படிப்பால் ஆய ஞாபக சக்தியும் உலகிய லறிவும் ஆகிய இருவகை ஓர்வும் ஒருவனது நீண்ட வாணாளுள் அமையப் பெறு தவால் உண்மையை உணர்ந்தற்கு உரியது எனவும்,

ஆண்டின் இளையோரால் போற்றப் படும் சிறப்பினை உடையது எனவும்,

இரக்கம் ஆக்க முடிந்தற்கு இடையுள்ளது எனவும்,

ஆதலால் யாவருக்கும் உரியன வற்றை அவரவர் தகுதிக்கு ஏற்றவாறு பகுத்தளிக்கும் முறைமையை உடையது எனவும்,

உலகியலுக்கு ஒப்பியவாறு எம் பேரலியர் பொருள் காணும் படியும்,

உண்மையை நாடும் ஆற்றலுடையார் அவ் உண்மைப் பொருளைக் குருவருளால் உணர்ந்து உய்தியடையும் படியும் அமைக்கப் பட்டது இச் சூத்தம் என்க.

ஆண்டின் முதியராயினார் படிப் பாலாய அதுபவமும் உலக அதுபவமு மாகிய இருவகை ஓர்வும் உடைய தாதல் பற்றியே உலகியலில் பெரும் பாலும் முதன்மையாக வைத்துப் போற்றப் படுகின்றனர்.

வேடுவ சேரியிலும் வள்ளி நாயகிக்கு நாம கரணம் செய்யும்போது முதியோரை அவண் சென்று வள்ளி எனப் பெயரிட்டதாகக் கந்தப் புராணத்தும் இவ் உலக சம்பிரதாயமே கச்சியப்ப சிவாசாரியரால் கற்பனை செய்யப் பட்டது.

கந்தப்புராணம்.

நாத்தளர்ந்து சேர்ந்து நடுக்கமுற்றுப்
[பற்கழன்று
மூத்து நரை முதிர்ந்து மூதாளர்
[வந்திண்டிப்

பாத்திபடு வள்ளிப் படுகுழியில் வந்திடலால் வாய்த்த விவனம் வள்ளியெனக் [கூறினரே.

(ஊ வள்ளியம்மை திருமணப் படலம்)

சிறியோர் அறிவு ஆற்றல்களில் கூடிய வராயினும் உலகியலுக் கேற்ற அதுபவ மிகுதி நோக்கிப் பெரியோ ராகிய மூத்தோரையே உலக மாக்கள் கொண்டாடுவது பெரு வழக்கு என்பது கரிகாற்சோழன் விஷயத் திலும் வைத்து அறியப்பட ஆம்.

கரிகாலன் அறிவாற்றல்களில் சிறந்த வனாயினும் ஆண்டின் இளையனாதல் பற்றி வழக்குத் தீர்த்தற்கு உரியனா கான் என அவனைப் புறக்கணித்த அவ் வூரார் முன்னிலையில்,

அவன் நரை முடித்து முதியோன் போல வேடம் பூண்டு அவர் நாணும் படி வழக்குத் தீர்த்தனன் என்று பழைய தூல்களால் தெரிய வருகின்றது.

பழமொழி.

உரைமுடிவுகாணுள்ளமையோனென்ற நரைமுதுமக்களுவப்ப—ந்ரைமுடிந்துச் சொல்லான்முறைசெய்தான்சோழன் [குலவச்சை கல்லாமற்பாகம்படும்.

மணிமேகலை.

“இளமை நாணி முதுமை யெய்தி உரை முடிவு காட்டிய உரவோன்”

எனத் தண்டமிழ் ஆசானாகிய சாத்தனரும் கரிகாலனைக் குறித்துக் கூறியது காண்க.

ஆண்டின் மூத்தோரை — மேலே காட்டிய இருவகை ஓர்வும் ஏற்ற பெற்றி யுடைய முதியோரை பெரியார் எனச் சிறியோர் போற்றுவதும், சுய நலம் கருதாது பிறர் ஆக்கம் கருதிச் கூறப் பட்டுழி அன்னார் சொல்லே

உலகோர் கைக்கொள்வதும் பெரு வழக்கு.

கொன்றை வேந்தன்.

“முத்தேரீர் கொன்ன வாரீத்தை யடீரீ தம்.”

என்னும் ஓளவை திருவாக்கின் உலகியலுக்கு ஒப்பியபோலிப் பொருளும் இதுவே ஆம்.

இதன் உண்மைப் பொருள் முன்னரக் கூறப்படும்.

இருவகை ஓர்வுமுடைய முதியோர் தமது காண்முனைகள் — பிள்ளைகள் போர்ப் பிள்ளைகள் பிட்டப் பிள்ளைகள் பாலும்—மற்றைய சிறியோர் பாலும் — பரிவு என்னும் இரக்க முடைபவராய் இருப்பார்.

பெரும்பாலும் பரிவு முனை தோன்றும் காலம் — இரக்கம் ஆக்கமுறும் காலம் முதமைக் காலமே.

இதலால் தம்மோடு தொடர் புடையார் யாவருக்கும் அவரவர் உரிமைக் குடும் பக்குவத்துக்கும் ஏற்ற ஏற்றவாறு தமது பொருள் பண்டங்களை—காணியூழிகளைப் பகுத்துக் கொடுப்பதும்,

தமது அதுபவத்தால் ஆய நிகழ்ச்சிகளையும் அறிவுரைகளையும் கூறுவதும் கிழமையோராகிய—கிழவராகிய முதியோர் இயல்பாகும்.

மூப்பு

“பாத்திய பாலதே”

என்பதன் உலகியலுக்கு ஒப்பிய பொருள் இதுவே என்று கூற ஆம்.

இதிகாசங்கள் புராணங்கள் முதலிய பழைய தூல்களில் இதற்கு எடுத்துக் காட்டாகக் காணப்படும் கதைகள் பல.

முதியோர்க் குரிய நிகழ்ச்சிகள் உலகியலிலும் கண் கூடாகக் காண்ப

படுதலால் அவற்றை விரித்துக் கூறுதல் மிகையாகும்.

“1 தாமறிந்த உலகியல் ஞானமும் “அறிவு ஞாலுணர்வும் கண்கூடாகத் தம் “நீண்ட வாணாளுட் செய்கையிலுங் கண் “டுண்மை தேர்தல்.”

“2 காண்மர மெனிணும் முதுமை “நோக்கிப் போற்றுக் வெணும் தமிழர் “மரபு நோக்கிப் பெரியோரை அவர் தம் “அறிவு, உரு, ஆற்றல்களில் இளைய “பல்லோர் மிகப் போற்றித் துதித்தல்”

“3 இரக்கம் தோன்றும் காணியாக “மூப்பு நின்றவின் இளைய ஏனையர் வன் “னெஞ்சுடைய ரெனினும் அது நோக்கிப் “பரிவு கோடல்.”

என்பது இவ் அரிய பெரிய மறை நூலுக்கு உலகியலுக்கு ஒப்ப உரை கண்ட பண்டை ஆசிரியர் கூற்று.

இவ்வாற்றான் இச் சூத்தத்தின் உலகியலுக்கு ஒப்பிய போலிப் பொருள் கண்டு கொள்க.

மேல், இதன் உண்மை நிலைக்கு ஒப்பிய பொருள் சிறிது கூறப்படும்.

1

இருவகை ஓர்வும் ஏற்றவா(று) உணர் [தலின்

2

சிறியோர் போற்றும் சீர்த்தி நன்கு (உடைமையின்

3

பரிவு முனை எழுதலின்

(மூப்பு) பாத்திய பாலதே.

அ

தன்னிலை முன்னிலை என்னும் இரு வகை நிலைகளையும் ஐயம் திரிபின்றித் தெளிவுறக் கண்டு ஏற்றவாறு உண்டு உய்தி யடைதலாலும்,

ஆ

சிறியோராகிய புன்மை யறிவுடைய உலக மாக்கள் போற்றுதற் குரிய வாய்மையான புகழ் பெரிதும் உடை மையானும்,

இ

வாய்மையான சீவ காருண்ணியம் ஆக்க முறுதலானும்

மூப்பு என்னும் உயரிய நிலையானது உலகோர் பக்குவத்துக்கு ஏற்ற பயன் களைப் பகுத்துக் கொடுக்கும் முறை மையை உடையது என்பதாம்.

மேல் இவ் உண்மைப் பொருள் சிறிது விளக்க முற உரைக்கப்படும்.

மூப்பு என்றால் என்னை? எனின், அது தான் மூத்த தன்மை —முற்றிய தன்மை —பூரணப்பட்ட நிலை என்று கூறப்படும்.

மூத்தவன் என்றால் பெரியவன் — உயர்ந்தவன் எனப் படுவன்; எனவே மற்றையோர் சிறியவர் —தாழ்ந்தவர் என்பது சொல்லாமலே அமையும்.

எண்டு மூப்பு எனப் பட்டது யாது? எனின்,

அதுதான் குருவருளால் பெறப் படும் உரிய சாதகங்களால் —வாய்மை யான அழகையால் இரு வினை ஒப்பு மல பரிபாகம் சத்தி நிபாதம் என்பன கைவரப் பெற்று அகில சீவர்க்கும் மேலான சித்தன் என வதியும் அதி உந்தமான நிலைமை என அறிதற் பாற்று.

இப் பெற்றி கைவரப் பெற்றவனே அகில சீவர்க்கும் மேலானவன் —உயர் ந்தவன் —மூத்தவன் ஆவன்.

இவனே “தூக்கம்” எனும் வியாபக வியாப்பிய சந்தியாகிய மத்திய கத ஸ்தானத்தை அடைந்தவன்;

காமரட்சி பீடத்தை அடைந்து ஆசைப் பேற்றை அடிப்படை ஆக்கியவன்;

கஞ்சியில் வதிந்து காலாட்டி உண்பவன்.

இவனே இந்திரன்; குபேரன் இவன் ஆற்றல் மிக மிகப் பெரிதே. இவனே சீவத்துவம் நீங்கப் பெற்ற வன்.

இருவினை யொப்பு மல பரிபாகம் கைவரப் பெற்றமையால் தன்னை அறிந்து சிவமான இவனே சாதியிலும் மூத்தவன் —உயர்ந்தவன்.

அசுத்தமான மலஞ் சோரும் ஒன்பது வாசற்குடியுடைய—பிணி; மூப்புச் சாக்காடுகளுக்கு இடமான அசுத்த தறுவுடைய எம் போலிய உலக மாக்கள் தாழ்ந்த சாதியாளரே ஆவர்.

அசுத்தமான மலஞ் சோரும் அசுத்த தறுவாகிய மருளுடம்பு சீவர் யாவர்க்கும் பொதுவானதே.

சிவானந்த போதம்.

சாதி பேதற் தனைக் குறித்துத் தயங்கியவ் |கித்தளராதே
சாதியாவதெவரறிவர் சருவவுடலு மொன் [ருச்சே
சாதியாவரெவ நென்னில் தன்னை யறி [ந்து சிவமான
சாதி பெரிய சாதிபெணர் சாற்றும்மை [கள் சத்தியமே.

சிவவாக்கியர் பாடல்.

பறைச்சி யாவ தேதடா பனத்தி யாவ [தேதடா
இறைச்சி தோலெலும்பிலு மிலக்க மிட்டி [ருக்குதோ!
பறைச்சி போகம் வேறதோ பனத்தி [போகம் வேறதோ
பறைச்சியும் பனத்தியும் பகுந்து பாரு [மும்முனே.

(ஊ செ.39)

[பனத்தி-பார்ப்பனத்தி. முகற்குறை.]

சாதியாவ தேதடா சலந்திரண்ட நீரெ
[ல்லாம்
பூதவாச லொன்றலோ பூதமைந்து மொன்
[றலோ
காதில்வாளி காரைகம்பி பாடகம்பொ
[னென்றலோ
சாதிபேத மோதுகின்ற தன்மையென்ன
[தன்மையே.

(ஷெ. செ. 46)

மேலே கூறிய தடத்தை அடைந்த
வனே கல்வியால் பெரியவன்; வாய்மை
யான கல்வி யுடையவன்; திரிகால
ஞானி; செல்வத்தால் பெரியவன்;
அதிகாரத்தாலும் பெரியவன்; மூவுல
கும் கோலோச்சும் முடி மன்னன்;
வாய்மையான முடியாகிய பண மகுட
முடையவன்; *

பிணி மூப்புச் சாக்காடுகள் நீங்கிய
இவனே வாய்மையான பிராமணன்;

நாத அந்தமாகிய வேத அந்தத்தை
அணவிய அந்தணன்.

பொறி புலன்களை வென்றவனாகிய
இவனே வாய்மையான ஈழத்திரியன்.

வாய்மையான ஈவு ஏற்புக்களால்
அமலம் சித்திக்கப் பெற்ற இவனே —
மத்திய கத ஸ்தான மாகிய “தூக்கம்”
என்னும் தடத்தை அடைந்த — நிறை
கோலாகிய மைய முள்ளைத் தாங்கிய
இவனே வாய்மையான வணிகன்.

விமல ததுவாகிய வேனூரை அடை
யப் பெற்ற இவனே — வேனூராகிய
மருத நிலத்தை உடைய இவனே வாய்
மையான வேளாளன் என அறிதற்
பாற்று.

அழகை என்னும் வாய்மையான
பிரமசரிய வொழுக்கத்தால் — கந்தரு
வம் என்னும் களவொழுக்கத்தால்
இந்திரிய நிரோதம் சித்திக்கப் பெற்ற
இவனே வாய்மையான பிரமசாரி.

உயிர் ஒழிவற ஒன்றப் பெற்ற விமல
யாக்கையுடைய இவனே நித்தியத்து

வம் பெறுதற் குரிய அத்தகைய
யாக்கையாகிய கிருஹத்தில் நிலையாக
இருக்கும் வாய்மையான கிருஹஸ்தன்.

உடலில் ஆகாய பூதம் பெருக்க
மடைதலால் ஐயனம் என்னும் கன்னி
வனம் அடையப் பெற்ற இவனே
வாய்மையான வானப்பிரஸ்தன்.

காமாட்சி பீடத்து வதிந்து வேண்
டிய போகங்களை எல்லாம் நிறை கண்டு
உண்டு உபாதி பெற்று இவனே உண்
மைத் துறவியாகிய சந்நியாசியும் ஆவன்.

“ஏகாதச உபசிடத தாற்பர்ய வர்ண
னம்”

என்னும் சுருதியில் பரம ஹம்
ஸர் என்னும் சந்நியாசிகள் இலக்கணம்
கூறப்பட்டது. ஈண்டு விரிப்பிற்
பெருகும்.

“வித்தகம்” தொகுதி 1 இல 28 இல்,
“அடியார் பெருமை” என்னும் கட்டு
ரையில் காண்க.

மேலே கூறியவைகளால், “தூக்கம்”
என்னும் உயரிய தடத்தை அடையப்
பெற்ற மெய்யடியானே, வருணச்சிரம
தருமம் என உலகில் வழங்கும் போலி
யான அறத்தாறுகளையும் அன்ன பிற
வற்றையுமே வாய்மை எனக் கைக்கொ
ண்டு அமைந்து சாதலடையும் மாக்க
ளாகிய அகில சீவர்கள் யாவருக்கும்
மூத்தவன் — உயர்ந்தவன் என்பது
வெள்ளிடை மலையாதல் கண்டு கொள்க.

“இருவகை ஓர்வும் ஏற்றவா (று)
(உணர்தலின்”

மேலே கூறிய மூப்பு என்னும் உயர்
நிலையுடைய மெய்யடியானே தன்னிலை
முன்னிலைகளாகிய இருவகை ஓர்வும்
உடையனாவன்.

அஃதாவது இரண்டன் இயல்பை
யும் ஏற்றவாறு — ஐயம் திரிபின்றி
உணர்ந்து முன்னிலைகளை நிறை கண்டு
உண்டு உபாதி பெற வல்லனாவன்

என்பது.

தன்னிலையின் இயல்பை — தனது
சரீர பௌதிக பஞ்சீகரண இயல்பை
ஏற்றவாறு அறிந்து உரிய முன்னிலைப்
பொருள்களை வேண்டிய வாறு பெற்று
அவ் விமல காயத்தை அமலமாக்க
வல்லனாவன் என்பது.

விபாப்பிய விபாபகங்களின் இயல்
பைப் பூணமாக அறிந்தவனும் இவ
னே தன்னிலை முன்னிலைகளை உணர்
தல் விபாப்பிய விபாபக உணர்ச்சியுள்
அடங்கும்.

ஏரிக் கரையில் நிற்பவன் நீரும் நில
முமாகிய இரண்டு பக்கங்களையும்
காண்பது போல, “தூக்கம்” என்னும்
மத்திய கத ஸ்தானத்தை அடைந்த
வன் விபாப்பிய விபாபகம் என்னும்
இரு நிலைகளையும் காண்பவனாவன்.

விபாப்பிய விபாபகங்களாகிய இரு
தட்டும் சமம் பெற்ற நிறைகோல் என்
னும் மையஸ்தானம் இதுவே ஆம்.

சுத்த சாதகம்.

சீவனிம்மாயைதனின் முத்தனருளிற்
சீவன் முத்தன் றெடுவில்
மேவலிற் சீவன் நனக்கத் தவருளும்
மெய்முத்தன் நனக்கு மாயையுடில்
சீவன் முத்தனுக்கேரியின் கரையீ திற
நிகழ்ந்திடுவோனைப்போற்றேன்றும்
ஆவது நாகக்கண்கரி துதிக்கை
யமர்தல் போற்காகக் கன்மணி போல்.

(ஷெ. செ. 71)

சீவன் மாயையிலும் பரமுத்தன்
அருளிலும், சீவன் முத்தன் இவ் விர
ண்டின் மத்தியான பிரணவத்திலும்
பொருந்தி யிருப்பவர்களாவர்.

பந்த நிலையில் உள்ள சீவனுக்கு
அருளும் பர முத்தனுக்கு மாயையும்
தோன்றுதல் இல்லை.

* கயலுக்கு அழுக்கால் வதிலவகுப்பில்
இவனே வாய்மையான கயலின் வழியாடு
உடையவனாவான். இவனே வாய்மையான

மத்திய ஸ்தானத்தி லுள்ள சீவன் முத்தனுக்கு வியாப்பிய வியாபகமாகிய இரு நிலைகளும் தோற்றுவன வாகும்.

இஃது என் போலும் எனின், ஏரிக் கரையில் நிற்பவனுக்கு இரு புறத்திலு ள்ள பயிரும் (நிலம்) நீரும் தோற் றுவது போவும்;

சர்ப்பமானது கண்ணாகிய கருவி ஒன்றினால் உருவத்தையும் சத்தத் தையும் அறிவது போலவும்;

யானையானது துதிக்கை என்னும் ஒரு கருவியால் கந்தத்தையும் பரிசத் தையும் அறிவது போலவும்;

காக்கையினது இரண்டு கண்க ளிலும் மணி ஒன்றே இரு புறமும் திரிந்து அறிதல் போலவும் ஆம் என்பது.

இவ்வாற்றால் “தூக்கம்” என்னும் தடத்தை அடைந்து ழுப்பு என்னும் பூரணத்துவம் கைவரப் பெற்ற மெய்ய டியார் இருவகை ஓர்வும் ஏற்றவாறு உணர்ந்து உய்தி யடையும் பெற்றி கண்டு கொள்க.

இவரே வியாப்பியம் வியாபகம் என்னும் இரண்டு கலைகளுள் வியாப் பியம் பிரதம கலை என நிற்க, வியாபக மாகிய உபய கலையை உபய கலை என்னும் நிதிக் குவையை — உபய கலா நிதியை வாய்மையாகக் கண்டு உண்டு உய்தி யடையும் வாய்மையான உபய கலா நிதிப் புலவர் நாவலர் பாவலர் வித்துவ சிகாமணிகள் என அறிதற் பாற்று. வாய்மையான வித்து அகம் உடைய இவரே வித்தகர்.

அஃதாவது விந்து என்னும் வித்து அமல மடைந்து உடலில் உறைந்து ஒழிவற ஒன்றப் பெற்றமையால் வித்தகர் ஆயினார் இவரே என்பது.

இதனால் ஞான திருஷ்டி கைவரப் பெற்றோரும் இவரே ஆவர்.

இவரே தன்னிலையாகிய தமது சரீர பௌதிக நிறையை அறிந்து அதற்கு ஏற்றவாறு வியாபகமாகிய முன்னி லையை — உபய கலா நிதியை நிறை கண்டு உண்டு அத்தன்னிலையை அமல மாக்கி — பூரணமான அமல வடிவ மாக்கி — ஒ வடிவமாக்கி நி த் திய த் துவம் பெற வல்லராவர்.

இவ்வாற்றால்,

“இருவகை உணர்வும் ஏற்றவா (று) உணர்தலின்”

பாத்திய பாலதாய் — முன்னிலையை நிறை கண்டு — பகுத்து உண்ணும் முறைமையினை உடையதாய் நிற்கும் “ழுப்பு” என்னும் உயரிய நிலைமையின் மாண்பு கண்டு கொள்க.

“சிறியோர் போற்றும் சீர்த்தி நன்கு உடைமையின்”

இத்தகைய முதியோன் அமர்ந்த உயரிய பிடத்தின் மகத்துவத்தால் இவனது அரிய பெரிய ஆற்றலை அகில சீவர்களாகிய சிறியோர் அறிந்து போற் றுவர். அகில சீவர்களாலும் போற்றப் படும் வாய்மையான புகழுடையவன் இவனே ஆவன்.

அகில சீவர்களாகிய சிறியோர் யாவ ரும் இவன் ஆற்றலைக் கேட்டுக் குதூகல மடைந்து இவனைக் காண்பான் விழைந்து இவனைக் கண்டு இவன் அடி பணிந்து இவனைச் சூழ்ந்து இவன் ஏவல் வழி நிற்பர்.

இவனே வாய்மையான சித்தன் — வாய்மையான சித்துக்களை — அருட் சித்துக்களை விளப்போன் இவனே ஆவன். இறந்தோரை எழுப்புதல் முதலிய அரிய பெரிய சித்துக்கள் எல்லாம் இவன்பால் விளங்கும்.

அநாதி காலமாகவே இப் பெற்றி வாய்ந்து நித்திபத்துவம் பெற்ற தத்துவப் பெரியாரெல்லாம் அகில சீவர்களாலும் போற்றப்பட்ட அளப்

பில் சீர்த்தி உடையவரே ஆவர்.

எத்தனையோ இருடிகளும் முனிவர் களும் மணிவாசகர் ஞானசம்பந்தர் அப்பர் தம்பிரான்றோழர் திருமுலர் முதலிய மெய் யடியாரும் ஆழ்வார் என்னும் திரு நாமத்துக்கு வாய்மை யில் இலக்கியமாகி வதிந்த மகான் களும் பிறரும் இந் நூலாகிரியராகிய இடைக்காடரும் உலக மாக்களாகிய சிறியோரால் போற்றப்பட்ட வாய்மை யான கீர்த்தி யுடையவரே ஆவர்.

உலக மாக்கள் தங்கள் தங்கள் பக்குவத்துக்கு ஏற்றவாறு — அறி வுக்கு ஏற்றவாறு இவர் கீர்த்தியைப் போற்றி இவரை கண்கண்ட தெய்வங் களாகக் கொண்டு வழிபாடுகள் புரிந்து பயனடைவர்.

இவ்வாறு இவரது உயரிய நிலைமை சீவர்கள் பக்குவத்துக்கு ஏற்றவாறு போற்றப் பட்டுப் பயன் அளித்த லாலும் பாத்திய பாலதாமாறு கண்டு கொள்க.

“பரிவு முளை எழுதலின்”

பரிவு — வாய்மையான இரக்கம் சீவ காருண்ணியம்.

“தூக்கம்” என்னும் தடத்தை அடைந்தவரே சீவ காருண்ணியம் ஆக்கமுறப் பெற்றவ ராவர் — சீவ காருண்ணியம் உடையவ ராவர்.

அகில சீவராகிய சிறியோர் தமது அசுத்தமான அவா பூரணப்படாதவர் ஆதலால் அவர் செயலெல்லாம் சுய நலம் கருதியனவே ஆதலால் பிறர் பால்கருணை வழங்குதற்கு உரியராகார்.

ஆசைப் பேறு அடிப்படையாகப் பெற்ற உயரிய தடமாகிய காமாட்சி பீடத்து வதியும் முத்தோராகிய உயர்ந்தோர் தமது எண்ணங்கள் யாவும் பூர்த்தி யடையப் பெற்றவ ராதலால்,

அசுத்தமான அவா ஒழியப் பெற்றவராதவால் தமக்கென ஒன்றை வேண்டி -கைம்மாறு கருதிச் செயல் புரிபவராகார். இவரே சீவ காருண் ணியம் உடையவர்.

தாமும் முன்னே சீவராய் --சீவத் துவம் உடையராய் இருந்தவராதவால் --சீவத்துவ நிலையில் உளவாகும் துன்பங்களைப் பூரணமாக அறிந்தவ ராத வால் அன்ன நீர்மையுடைய அகில சீவர் பால் பரிவுடையராய் --காருண் ணியம் உடையராய்,

“யான் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் [வையம்.]”

என்றவாறு, அவரவர் பக்குவத் துக்கு ஏற்றவாறு ஆவனபுரிவர்.

இவர் காருண்ணியம் “பத்திய பாலதே” ஆகும். அவரவர் பக்குவத் துக்கு ஏற்ப யாவர்க்கும் பகுத்து அளிக்கப் படும் ஊதியமாகும்.

பின் வரும் மணி வாசக பிரபல தெய்வச் சருதிக்கு இலக்கிய மாவோர் இவரே ஆவர்.

திருக்கோவை.

காரணிகற்பகங்கற்றவர்நற்றுணைபாண
[ரொக்கல்
சீரணிசிந்தாமணியணி தில்லைச்சிவனடிச்
[குத்
தாரணிகொன்றையன்தக்கோர்தஞ்சங்க
[நிதிவிதிசேர்
ஊருணியுற்றவர்க்கூரன்மற்றியாவர்க்கும்
[ஊதியமே.

(ஊ பாசரம் 400)

ஊரன் --புகலிடமாகிய வேளுரை ஆடையப் பெற்றவன் --மருத நிலத் தலைவன். வளம் பல திகழும் மருத நிலத் தலைவனே ஊரன் எனப்படுவன். வேண்டியன யாவும் அளிக்கும். தூய யாக்கை என்னும் விமல தது வுடையோர் இவரே ஆவர்.

கார்--அருட் கொடையைக் கைம்மாறின்றி வழங்குதலால் மேகத் துக்கு ஒப்பானவன் ஊரனாகிய மெய்ய டியான் என்க.

குறள்.

கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட் டென்றொற்றுங் கொல்லோ வுலகு.

(ஊ ஒப்புரவறிதல், செ. 1)

எனப் பொய்யில் புலவர் அருளி யதும் அறிக.

மழைக்கு உலகம்புரியும் கைம்மாறு யாதும் இல்லை என்பது பட்டாங்கு.

அதுபோல உலகிபல் அறிந்து ஒப்பு வொழுக்கும் மெய்யடியார் கருணைபால் புரியும் கடப் பாடுகளும் கைம்மாறு வெண்மென ஆகா.

மழை அருள் எனவும் படும். விரிப் பிற்பெருகும்.

அணி கற்பகம் --அன்பர்கள் வேண் டியன அளித்தலால் ஊரனாகிய இவன் கற்பகமாவன்.

இவனது விமல தேகமே --விமல பஞ்ச ததுக்களை வேண்டியன நல்கும் கற்பகமாகும். --கற்பு அகம் உடைய தாகும்;

கல் என்னும் பஞ்ச தது பூத்து அழகு பெற்ற --விமலமான யாக் கையே --உடலுயிரே கற்பகமாகும் என்க.

கற்றவர் நற்றுணை--காமாட்சி பீடத்து வதியும் மூத்தவனாகிய உயர்ந் தவனே வாய்மையான கல்விமான் -- தடையின்றி யாவற்றையும் அறியும் ஞான நேத்திரம் உடையவன்.

ஆதலால் கற்றவர்க்கு நல்ல துணை யாவன்; உலகியனுக்கு ஒப்பிய படிப் பாளிகளுக்கும் உண்மையை உணர்த்தி அதனை நாடச் செய்யு முகத்தால்

நல்ல துணையாவன் என்க.

பாணர் ஒக்கல் --பாணர் என்னும் ஆசான் ஆசானாகிய அருட் குரு அருட் குருவாகிய அமலநாதம் விமல ததனில் உறையப் பெறுதலால் ஊரனாகிய இவன் பாணர் ஒக்கல் எனப்பட்ட டனன்.

அமல நாதமாகிய சாமகானத்தைக் கேட்பவன் --அருளமுதம் உண்பவன் இவனே.

இவன் முத்தமிழ் விரகன் ஆதலால் உலகிபலுக்குப் ஒப்பிய இசைவாணர்க ளுக்கும் உரியவனே ஆவன்.

சீரணி சிந்தாமணி -- நினைக்கறவ யாவும் முன்னிற்கப் பெறுதலால் -- அன்பர்கள் சிந்தித்தன யாவையும் அருளுகலால் சிறப்பினை யுடைய நல்ல சிந்தாமணியை ஒப்பவன் -- சிந்தாமணிபு மாவன் ஊரன் என்க.

தில்லைச் சிவனடிக்கு அணி கோன் றைத் தாரன் --சிவனடிக்கு அணிப்ப் படும் வாய்மையான கொன்றை மாலை யாய் உள்ளவன் ஊரன் என்க.

காதல் கைவரப் பெற்று மணங் கமழ் தெய்வத்து இள நலம் திகழும் --பூ மணங்கமழும் இவனது விமல யாக்கையே,

தூய காமமாகிய விமல போகத்தை --பேரின்பத்தைத் தில்லை நடராஜ னாகிய காமேசனுக்கு ஒழிவின்றி ஊட்டிக் கொண் டிருக்கும் சிவகாம வல்லியாகிய குபின் மொழியார் ஆதலின்;

ஊரனாகிய இவன் சிவனடிக்கு அணி யும் கொன்றைத் தார் அணையவன் எனக் கூறப் பட்டனன் என அறிக.

இவ் அரிப பெரிய வேத உண்மையே,

முத்துத்தாண்டவர் பாடல்.

குறள்.

.....
வையம் புகழுஞ் சிவகாமீ மாலே
கொன்னை மாலே என அணிந்தானே
.....”

என மெது முத்துத்தாண்டவர்
பெருமானாலும் அருளிச் செய்யப்
பட்டது என அறிக.

கொன்றை மலை ஞானத்துக்கு
அற்குறி எனக் கூறப்படுவதன் பொரு
ளும் இதுவே ஆம்.

“மணங் கமழ் தெய்வத்து இள
நலம்” திகழப் பெறுதலாகிய கந்தழி
சித்திக்கப் பெற்ற மெய் யடியாரே
தன்னிலை முன்னிலையாகிய

“இருவகை ஓர்வும் ஏற்றவா உணர்”ரும்
ஞானிகளும் ஆவர்.

(நான் + நீ = ஞானி. - நான் - தன்னிலை
நீ - முன்னிலை.)

தக்கோர் தம் சங்க நிதி - பக்குவ
சீவர்களுக்குக் குரு நாதனாய் அவரை
ஆட்கொண்டு அவரைப் பிரியாது
இருத்தலால் அழியாத் திருவளிக்கும்
சங்க நிதியு மாவன் ஊரன் என்க.

விதி - துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்டபரி
பாலகனாய் நள்ளார்க்கும் நடடார்க்கும்
தப்பாது ஏற்றபயன் அளித்தலால்
விதியாயும் உள்ளவன் ஊரன் என்க.

உற்றவர்க்குச் சேர் ஊருணி - தன்
னைச் சரண் புகுந்தோர்க்கு - தனது
பணி புரியும் வாய்மையான தொண்டர்
களுக்கு அவர் வேண்டியன யாவும்
நல்கி அவரைத் தாங்குபவன்
ஆதலால்,

அவர்க்கு அணித்தாகிய - சிவாதார
மாகிய ஊருணி அணையவன் ஊரன்
என்க. ஊருணி - ஊரவர்களால் உண்
ணப்படும் நன்னீர்க் குளம்.

“ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே யுலகவாம்
பேரறி வாளன் திரு.

(ஊ.22-ம் தற் ஓப்புரவறிதல், செ. 5)

எனத் தேவர் அருளியதும் அறிக.
உலகியலை நன்குணர்ந்து ஒப்புர
வொழுகும் மெய்ஞ் ஞானியாகிய மெய்
யடியவன் பால் அமைந்த உலவாக்
கிழி என்னும் வாய்மையான செல்வமா
கிய மூல பண்டாரமானது, ஊரால்
உண்ணப்படும் நன்னீர்க் குளம் நீர்
நிறைந்தாற் போலும் என்பது இதன்
பொருளாகும்

“மற்றுயாவார்க்கும் ஊதியமே”

மேலே கூறப் பட்டவர்க்கேயன்றி,
உலகோர் யாவார்க்கும் ஊரருகிய இவன்
ஊதியமே யாவன் - பயன் படுபவனே
ஆவன் என்பது.

யாவார்க்கும் மூத்தவனாகிய இவன்
உலக குரவனாய் வெளிப்பட்டு உலகி
ற்கு எவ்வாற்றினும் உபகாரியாய் இரு
ப்பவன் ஆதலால்,

கைம்மாறு கருதாது அகில சீவர்கள்
உய்தி யடைதற்கு ஏற்ற நன்மை
களையே புரிபவன் ஆதலால்,

செயற்கரியன செய்பவன்
- அருட் புதுமைகள் நிகழ்த்துபவன்
ஆதலால்,

உலகோராகிய சிறியோர் யாவார்க்கும்
ஊதியமே ஆவன் என அறிக.

அன்றியும் இவன் குபேர சம்பத்
தும் இந்திரச் செல்வமும் உடைய
னாதலாலும் சீவர்கள் நிலைமைக்கு ஏற்ற
வாறு ஆவன புரிபவனும் ஆவன்.

இன்ன பண்புடைய மூத்தோ
ராகிய தத்துவப் பெரியார் அருளிய
திரு வாக்குக்களாகிய திரு மறைகளே
சத்திய நெறியை அறிந்து உய்தி யடை
தற் கேற்றவாறு யாவார்க்கும் ஊதிய
மாய் நின்றலும் வெள்ளிடை யாதல்
காண்க. ✕

இவர் திருவக்குக்கள் அமுத வடிவ
மாகிய சிவ வடிவின்வே ஆகும்.

உண்மைப் பொருளை உணர்ந்து
ஒழு கப் பெறுவார்க்கு அமிர்தம்
என்னும் - அமுதம் என்னும் நித்திய
த்துவத்தை அளிப்பனவும் இவர் திரு
வாக்குக்களே ஆகும்.

“மூத்தோர் சொன்ன வார்த்தை அமிர்தம்”

என்னும் ஓளவையார் அருள் வாக்கின்
உண்மைப் பொருளும்
இதுவே ஆம்.

திருவாசகம்.

.....

சொல்லியபாட்டின் பொருளுணர்ந்து
[சொல்லுவார்
செல்வாசிவபுரத்தினுள் ளார்சிவனை டிக்கீழ்ப்
பல்லோருமே த்தப்பணிந்து.”

(ஊ. சிவபுராணம்)

என மணிவாசகர் அருளியதும்
அறிக. விரிப்பிற் பெரும்.

இவ் வாற்றால், மூப்பு என்னும் உய
ரிய நிலையானது - தத்துவப் பெரியார்
நிலைமையானது அகில சீவர்கள் பக்கு
வங்களுக்கு ஏற்ப ஆவன வற்றைப்
பகுத்து அளிக்கும் பண்புடைய தென்
பது கண்டு கெளசு.

இது பற்றியே,
“பாத்திய பாலதே”

என இச் சூக்தத்துக்கு முற்றுச்
தந்தனர் புலவர் என அறிதற் பாற்று.

ஆழ்ந்து ஆய்ந்து உரைப்பின் மிகப்
பாக்கும் திறனமைந்த இச் சூக்தப்
பொருள் அவகாசத்திற்கு ஏற்றவாறு
ஒருவாறு விளக்கப் பட்டது.

இது காறும் கூறியவைகளால்
மூவடி முப்பது என்னும் அரிய பெரிய
தமிழ் மறையில் ஒழிபு என்னும் நான்
காம் அத்தியாயத்தில் நான்காம் சூக்த
மகுடமாகிய “மூப்பு” என்பதன் பண்
பும் பயனும் வெடி சூக்தம் துதலிய வாற்
றான் ஒருவாறு உரைத்ததும்.
சுபம்.

பொற் பணை வேழம் — அழகு பொருந்திய யானை, புரவி—குதிரை. பணை முறையே பருமையையும், பந்தி பையம், வயலையும், மூங்கிலையும் உணர்த்திற்று. வேலை — கடல் போன்ற கண். வரை—மலை போலும் முலை. வெற் பணைந்த வாழ்வு [குறிஞ்சி நில வாழ்வு] எம் தென்றோ கடலை மறைத்து மலைவளத்தைக் காட்டியது என்பதுந் தோன்றிற்று.

வீரைக்குள் வந்தசிங் தாமணி நீதி விளங்கவெழு பாறைப் புரந்த ரகுநாகன் வெற்பிற பகலில் விண்சேர் தாரைக் குலம்புவி காணவொண் ணாதெனுந் தன்மைகொண் டோ வாரைச் சமந்த தனத்தாய் நின்செங்கை மறைக்கின்றதே.

தாரை—கண், நட்சத்திரம். நீ செங்கையாற்றாரையை மறைப்பது பகலிலே பூமியிலுள்ளார் காண வொண்ணு தென்று கருதியோ வென்க. தனத்தாய் என்றதனற் றனம் தோன்ற நின்றவளே என விளியாய்த்தனர் தோன்ற நின்றமையையும் உடம்பொடு புணர்த்தி நின்றது.

வழியும் பிரசு மலர்முலை யாண்வையே மேழும்பொய்யும் ப்பழியுந் தவிர்க்க ரகுநாத சேது பதிவரையீர் மொழியுந் குவலயம் பாணி யினுலின்று மூடவந்து சுழியுந் திரையுந் குமிழியுந் தோன்றித் துயர்செய்யுமே.

குவலயம்—குவளை போன்ற கண். பூமி. பாணி—கை, நீர். சுழி—சுழிபோன்ற உந்தி. திரை — திரை போன்ற வயிற்று மடிப்பு. குமிழி—குமிழி போன்ற முலை. பூமி நீரினாலே மூடுப்பட அதனால் வந்து நீர்ச்சுழியும் திரையும் குமிழியுந் தோன்றித்துயர் செய்யும் என்பதும் தோன்றிற்று.

சத்தந் தெளிக்குந் கலைவாணர் சங்கத் தமிழ்க்குருகிச் சித்தந் களிக்கும் ரகுநாதன் தேவைச் சிலம்பின்மணி முத்தம் பதிக்கும் பவளச்செவ் வாயின மூரன்மின்னே யத்தந் தனக்குக் கடல்பொருந் தாதென்ப ராய்ந்தவரே.

சத்தம்—சொல். மணி முத்து—மணியாகிய முத்து. அத்தம்—கை. கடல்—கடல் போன்ற கண். அகத்தியர் கைக்குளடக்கிக் கடலை யுண்டமையின் அத்தந்தனக்குக் கடல் பொருந்தா தென்றான்.

முந்நீர் சொரிமுத்த மாணிக்க ராகி முகந்தருவி நன்னீர் சொரிகந்த மாதனத் தானரகுநாதன்வரைப் பொன்னீர் பவளத் தருமெமக் கீயும் பொழுதினஞ்சு தன்னீர் தருமென வோமறைத் தீர்செழுஞ்சு தாமரைக்கே.

பொன்னீர். விளி. நஞ்சு—நஞ்சு போன்ற கண். தாமரை க்கு—தாமரையால் கு உருபு, மயக்கம். இனி அமுதை எமக்கீயும் பொழுது நஞ்சின் தன்மையைத் தருமென்றே மறைத்தீர் என்பதுந் தோன்றிற்று.

மாநூர் விழிபென மைநீலம் பூத்த வயற்பகலூர் ஞானு கரணிசை சேர்தள வாய்ரகுநாதன்வரைக் கானூர் கருங்குழ லீர்சுற றார்கடல் கைப்படுத்தி ரானூல் விடுத்ததென் னீர்வரை யீழத் தகலிடமே.

வரையீழத்தகலிடம் — மலை போன்ற பொன்னு பரணங்கையுடைய அகன்ற இடம் என்றது முலைகளை. இனிக் கடலைக் கைப்படுத்தி மலைகையுடைய சமுடாகிய பூமியை விடுத்த தென்னை? என்பதுந் தோன்ற நின்றது. பொன்னையுடைய அகன்ற இடம் எனினுமாம்.

நல்லார் நகைக்கு மனைவளர் தாளி நனைமலரு மல்லார் கரங்கை ரகுநாதன் தேவை வரையின்மணிக் கல்லார் கனங்குழையீர் மருண் டரின்று கண்டசர மெல்லார் வரிவளைக் கையுனைத் தீர்க்குரு செய்தவுமே.

நகைக்கு மலரும் கரங்கை என்க. தாளி—ஓர் பூ. மல்—வளம். கண்டசரம் — காணப்பட்ட அம்பு. என்றது அம்பு போன்ற கண்ணை. குருகு—சக்கர வாகப் பறவை போன்ற முலை. அணிதற்குரிய வளைய லிருக்கவும் மாறிக் கையிற் கண்ட சரம் கையுனைத்திராதலால் மயங்கினீர் என்பதுந் தோன்றிற்று.

ஆரியர் போற்று மிராமேசர் தாளினைக் கன்புவைத்த சூரியன் வீரையர் கோன்றருநாதன் சுரும்பிலின்று கூரிய வாளிரண் டங்கையி லேந்திய கொங்கையினங் சாரிகை யீருமை மாதங்கி யாரென்பர் கண்டவரே.

வாள் — வாள் போலும் கண். மதங்கி—காளி. வாளி ரண்டந் கையிலேந்திய படியாற் காளி என்பதுந் தோன்றிற்று.

வானும் பரசும் வயிரமு மேகொண்டு மாற்றலரை யானூந் தனிவடி வேல்குநாத னணிவரையீர் தோளும் கரும்பு மென்காறாயிர் வந்து குறைகொள்ள நீளுந் கணைகொண்டு நின்றா லெவ்வாயுயிர் நிற்கின்றதே.

தோளும் கரும்பும்—தோளும் அதி வெழுதிய கரும்பும். கணை—கணைபோன்ற கண். கொண்டு நின்றல்—மறைத்து நின்றல். இனி மன்மதனுடைய தோளும் கருப்பம் வில்லும் என தாருயிரைச் சூறை கொள்ள மேலும் நீர் கணையைக் கொண்டு நின்றால் என உயிர் எவ்வாறு நிற்கும் என்பதுந் தோன்றிற்று. (தொடரும்)

திருவாசக உண்மை

யாழ்ப்பாணம், தென்கோவை தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஸ்ரீமாந் ச. கந்தையபிள்ளை

(வித்தகம் பேராசிரியர்)

அவர்களால் எழுதப்பட்டது .

கடவுள் தமது அருமைத் திருக்கரத்தால் எழுதி அகில சீவர்கள் உய்யும் பொருட்டு உதவி யளித்தும், மாணிக்கவாசகர் அருளிச் செய்ததும் தெய்வத் தமிழ் வேதமுமாகிய திருவாசகத் தின் உண்மைக் கருத்துக்களை நன்கு விளக்கி வசன நடையில் எழுதப்பட்டது. வேண்டுவோர் 0—2—9 அணு தபால் முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம்

புதுவை.

TOWARDS TRANSCENDENCE.

Vedanta Kesari Madras, Writes:—

“ The book speaks of undiscovered possibilities hidden in the deeper reaches of the mind which could be brought into the conscious plane by a process of Transcendence of the various lower planes by which man become the superman possessed of great psychic powers, and later emerges with a still higher order of consciousness, as a Divine Personality.”

Price As. 12.

Nandhi Publishing House

PONDICHERRY.

இனம்!

இனம்!!

சுத்த சாதகம்

ஜல

வைத்தியம்

வேண்டுவோர் தபால் முத்திரை செலவுக்கு உரிய 6 சதம் அல்லது 1 அணு ஸ்டாம்பு அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

வேண்டுவோர் 6 அணு தபால் முத்திரை அனுப்பிப் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

நந்தி வெளியீட்டு மன்றம். புதுவை.

BOOKS

BY

SRI AUROBINDO

Essays on the Gita

First Series	...	5	8
Second Series	7	8
Isha Upanishad	1	0
Ideal and Progress	...	1	0
War and Self - Deter- mination	2	0
The Renaissance in India	...	1	12
The National Value of Art	0	8
Uttarapara Speech	0	4
Kalidasa	1	0
The Yoga and its object	0	12
The Mother	1	0
The Ridde of this World....		2	0
The Teaching and the Asram of Sri Aurobindo....		0	10
Songs to Myrtilla	1	4
Baji Prabhu	0	10
Six Poems of Sri Auro- bindo	1	4
Lights on Yoga	1	4

NANDHI
PUBLISHING HOUSE